ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: J. B.,** zast. Mgr. Jiřím Drvotou, advokátem se sídlem Karla IV. 93/3, České Budějovice, proti **žalovanému: Zeměměřický a katastrální inspektorát v Českých Budějovicích,** se sídlem Lidická 11, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2010, č. j. ZKI-O-52/251/2009, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) P. H.**, a **II) M. D.**, ve věci opravy chyby v katastrálním operátu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 9. 2011, č. j. 10 A 21/2010 - 160,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 9. 2011, č. j. 10 A 21/2010 - 160, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2010, č. j. ZKI-O-52/251/2009, jímž žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrálního pracoviště Třeboň, ze dne 9. 11. 2009, č. j. OR-157/2009-333-21, a napadené rozhodnutí potvrdil. Posledně zmíněným rozhodnutím nebylo vyhověno nesouhlasu stěžovatele s provedením opravy údajů v katastru nemovitostí spočívající v opravě průběhu hranice mezi pozemky parc. č. 420/1 a 420/3 na straně jedné a pozemky parc. č. 418/3, 418/2 a 465/15 na straně druhé, vše v katastrálním území Tušť.

Krajský soud v odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku uvedl, že v dané věci oprava chyby v katastrálním operátu spočívala v tom, že do digitální katastrální mapy byl doplněn chybějící údaj zjištěný při obnově operátu evidence nemovitostí technickohospodářským mapováním, které probíhalo v letech 1965 až 1975. Oprava v

digitální katastrální mapě se týkala hranice mezi pozemky stěžovatele a osob zúčastněných na řízení a pro evidenci jejího průběhu má význam zmíněná obnova operátu technickohospodářským mapováním. Tato hranice je pak předmětem měřického náčrtu č. 29, jehož vyhotovení předcházelo místní šetření z 9. 9. 1965. Dále krajský soud konstatoval, že v protokolu o místním šetření se uvádí, že vlastníci a uživatelé pozemků byli přizváni, byly vyšetřeny hranice, které byly označeny za nesporné. Místního šetření v roce 1965 se zúčastnil i stěžovatel, což je doloženo právě protokolem o místním šetření, který podepsal. Na základě takto vyšetřené hranice byl pořízen polní náčrt. Dle krajského soudu správní orgány postupovaly správně, jestliže provedly opravu chyby v katastru poté, co zjistily, že do digitální podoby katastrální mapy nebyl zahrnut podklad daný technickohospodářským mapováním.

Krajský soud ve svém rozhodnutí dále vycházel z toho, že v měřickém náčrtu č. 29 se promítly výsledky technickohospodářského mapování. Písemnostmi stavebního úřadu z roku 1982 nebylo dle krajského soudu vyvráceno, že při místním šetření z 9. 9. 1965 se stěžovatel a zástupce tehdejšího vlastníka sousedního pozemku shodli na průběhu hranice mezi pozemky. Soud také poznamenal, že geometrický plán č. 762-194-70 byl pořízen pro účely převodu a zřízení práva osobního užívání pozemků, nové pozemkové parcely vznikají na podkladě geometrického plánu a polní náčrt č. 165 byl využit pro účely přečíslování parcel v dané lokalitě. Následující geometrický plán z roku 1994 byl proveden pro účely rozdělení spoluvlastnictví, další geometrické práce byly provedeny v roce 2007 pro stavební úřad. Tyto geodetické práce však nebyly provedeny pro účely digitalizace katastrální mapy, dle hodnocení krajského soudu tak napadené správní rozhodnutí není v rozporu s obsahem spisu.

Dále krajský soud konstatoval, že z rozhodnutí žalovaného z roku 2003 vyplývá, že dne 30. 4. 2003 se uskutečnilo místní šetření, při němž ovšem dle krajského soudu nebyla provedena žádná měření, která by měla význam pro průběh hranice mezi pozemky. Na tomto šetření bylo zjištěno, že proluka mezi domy je částečně zastavěna. V reakci na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2011, č. j. 9 As 70/2010 - 97 (dostupný z www.nssoud.cz stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu), který zrušil původní rozhodnutí krajského soudu ve věci, se krajský soud vyjádřil k rozhodnutím Katastrálního úřadu v Jindřichově Hradci a žalovaného z roku 2003 dotýkajícím se evidence hranice týkající se nynějšího řízení. Krajský soud uvedl, že na základě těchto rozhodnutí nebyla provedena žádná oprava údajů a tato rozhodnutí se polohového určení hranice nedotkla.

Stěžovatel napadl shora označený rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž namítl, že krajský soud nesprávně vyložil závěry a důsledky rozhodnutí žalovaného z roku 2003, jak mu bylo uloženo Nejvyšším správním soudem v jeho rozhodnutí ze dne 10. 3. 2011, č. j. 9 As 70/2010 - 97. Stěžovatel dále namítl, že závěry žalovaného a krajského soudu jsou v rozporu se spisovým materiálem, má přitom za to, že „vyšší právní síly“ než sporné měřické náčrty jsou notářsky ověřené kupní smlouvy a geometrické plány, které jsou součástí těchto smluv. V kasační stížnosti se pak stěžovatel dovolával geometrického plánu z roku 1970 u kupní smlouvy ze dne 3. 8. 1974, polního náčrtu č. 165, dohody o zrušení podílového spoluvlastnictví ze dne 17. 8. 1995, protokolu o vytyčení hranice

pozemků ze dne 3. 5. 2002. Krajský soud dle stěžovatele neodůvodnil, proč k těmto písemnostem nepřihlédl při svém rozhodování.

Protokol z místního šetření z roku 1965 považuje stěžovatel za značně sporný a je pro něj nepochopitelný závěr, že se stěžovatel a Místní národní výbor Tušť (jakožto předešlý vlastník sousedního pozemku, který je nyní ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení) dohodli na průběhu vlastnické hranice.

Stěžovatel v kasační stížnosti poukázal na to, že v jiném případě, který se týkal zaměstnankyně Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj a jejího manžela, vrchního komisaře Policie ČR, byl postup správního orgánu zcela odlišný, přičemž odkázal na reportáž z pořadu Občanské judo ze dne 28. 2. 2010, kterou na DVD nosiči přiložil ke kasační stížnosti.

Do protokolu o místním šetření ze dne 9. 9. 1965 bylo dle stěžovatele dopisováno v roce 1970 a v letech 1975 – 1976. Krajský soud z toho však pro žalovaného nevyvodil žádné negativní důsledky.

V kasační stížnosti stěžovatel krajskému soudu dále vytknul jednotlivé nepřesnosti, které v rozsudku spatřuje: Místní šetření neproběhlo, jak soud v odstavci na straně 2 rozsudku tvrdí. V rozsudku je nesprávně uvedeno, že vyšetřený stav v roce 1965 byl shodný se stavem v roce 1907, opak však vyplývá z náčrtu požáru z roku 1949. Stěžovatel nesouhlasí, že by ve správním řízení vedeném pod sp. zn. OR 72/05-33 o opravě chyby v katastru nemovitostí požadoval změnu hranic, požadoval pouze zakreslení protipožární uličky mezi domy, která tam vždy byla. Rovněž namítl, že krajský soud se vůbec nevypořádal se směrnicí pro technickohospodářské mapování a dalšími v kasační stížnosti popsanými pochybeními, které se udály v souvislosti s protokolem ze dne 9. 9. 1965. Šíře uličky mezi domy dle stěžovatele není 1,1 m, ale 0,6 m. Nesprávně je uvedeno, že řízení v roce 2003 neovlivnilo přepracování mapy do digitální podoby, jinak by nevznikaly další geometrické plány z let 2005 a 2007. Stěžovatel taktéž zmínil, že měřický nákres č. 29 znázorňuje stavby zbudované v 80. letech 20. století a plot, který byl zbudován až ke konci roku 1965, z těchto důvodů navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že rozhodnutím ze dne 16. 5. 2003, sp. zn. OR-34/2003-333, nebylo vyhověno nesouhlasu stěžovatele s neprovedením jím požadované opravy. Podle výroku tohoto rozhodnutí měl zůstat v katastru nemovitostí vyznačen stávající stav hranice, a nedošlo tak tímto rozhodnutím k žádným změnám hranice. Žalovaný dále konstatoval, že při obnově katastrálního operátu byly přepočítány údaje z původního měření při obnově evidence nemovitostí (technickohospodářského měření) a v jednom bodě byl chybně použit údaj ke střešnímu plášti, a ne průniku zdiva v terénu. Tím vznikl rozpor mezi stavem katastru po obnově a rozhodnutím vydaným v roce 2003. Při obnově operátu digitální katastrální mapy nebylo geometrické a polohové určení parcel č. 420/1, 418/3 a 418/2 určeno tak, aby hranice odpovídaly stavu, který byl vyšetřen a určen při technickohospodářském mapování. Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

Osoby zúčastněné na řízení nevyužily svého práva podat vyjádření ke kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Ze spisu vyplynuly tyto podstatné skutečnosti:

Stěžovatel je vlastníkem pozemků parc. č. 420/1, 420/3 a 462/15 v katastrálním území Tušť (dále v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí označení pozemků jen jejich parcelními čísly bez uvedení jména příslušného katastrálního území, přičemž vždy se jedná o katastrální území Tušť). Osoba zúčastněná na řízení I) je vlastníkem pozemku parc. č. 418/3. Osoba zúčastněná na řízení II) je vlastníkem pozemku parcelní č. 418/2. Správní rozhodnutí podrobená soudnímu přezkumu v nynější věci se týkají opravy chybného geometrického a polohového určení hranice mezi pozemky parc. č. 420/1 na jedné straně a parc. č. 418/3 a 418/2 na straně druhé. Dále pak části hranice mezi pozemky parc. č. 420/3 a 462/15.

V minulosti došlo v dané lokalitě k přečíslování parcel. Pro nynější věc je podstatné, že došlo k přečíslování parcely č. 889/1 na č. 420, která byla, jak uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí, rozdělena na pozemky parc. č. 420/1 a 420/2. K přečíslování též došlo u pozemku parc. č. 889/2 na č. 418/2, který byl následně ještě rozdělen na pozemky parc. č. 418/2, 418/3 a 418/4.

V letech 1965 až 1975 v katastrálním území Tušť probíhala obnova operátu evidence nemovitostí technickohospodářským mapováním. Dle vyjádření správních orgánů je stav vyšetřených hranic při tomto mapování znázorněn v měřickém náčrtu č. 29, který je součástí spisu. Ve spise je dále založen protokol o místním šetření ze dne 9. 9. 1965, ve kterém se uvádí, že „*byly vyšetřeny všechny předměty šetření a měření a všechny držebnostní hranice (hranice užívání) byly za souhlasu vlastníků (uživatelů) označeny jako nesporné až na ty, o nichž byly sepsány protokoly o sporné hranici.*“ U protokolu o místním šetření je založen soupis nemovitostí, ve kterém k řádku s pozemky parc. č. 890/3 a 890/7 v kolonce „Potvrzení správnosti vyšetření hranic vlastnoručním podpisem“ připojil stěžovatel svůj podpis. V téže kolonce je v řádku, v němž je mj. uveden i pozemek parc. č. 889/2, otištěno razítko Místního národního výboru, uvedeno „*Čsl. stát – MNV Tušť*“ a připojen nečitelný podpis.

V roce 2005 byla vyhlášena platnost obnoveného katastrálního operátu po přepracování katastrální mapy do digitální podoby. Jak uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí, tomuto přepracování katastrální mapy nepředcházelo nové šetření a měření v terénu. Hranice, jejichž průběh byl dříve zjištěn geodetickými metodami, např. při

technickohospodářském měření, byly od digitální katastrální mapy převzaty beze změny. Žalovaný se pak ve svém rozhodnutí ztotožnil s Katastrálním úřadem pro Jihočeský kraj, Katastrálním pracovištěm Třeboň, že u předmětné hranice nebylo do nové digitální katastrální mapy správně převzato její platné geometrické a polohové určení dokumentované měřickým náčrtem č. 29. Ve vyjádření k žalobě a ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný k této chybě uvedl, že lomový bod rozhodný pro určení hranice byl v digitální mapě nesprávně posunut o hodnotu střešních přesahů znázorněných v náčrtu č. 29, což představovalo chybu, kterou bylo nutno opravit.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že předmětem sporu je posouzení, zda správní orgány postupovaly v souladu s právními přepisy, když provedly opravu geometrického a polohového určení hranice mezi předmětnými pozemky, a zda tomu odpovídaly podklady ve spise.

Právní úprava opravy chyb v katastrálním operátu je obsažena především v zákoně č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění v rozhodné době (dále jen „katastrální zákon"), a vyhlášce č. 26/2007 Sb., kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů, (katastrální vyhláška), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální vyhláška").

Dle § 8 odst. 1 katastrálního zákona platí, že „*na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem.*"

Dále dle § 52 odst. 3 katastrální vyhlášky „*chybné geometrické a polohové určení opraví katastrální úřad na základě*
a) výsledků zeměměřických činností, které jsou využívány pro účely katastru, podle potřeby v součinnosti s osobou odborně způsobilou k výkonu zeměměřických činností (dále jen ‚způsobilá osoba') a
b) písemného prohlášení vlastníků, že hranice nebyla jimi měněna, není sporná ani nebyla zpochybněna; prohlášení není třeba, pokud z původního výsledku zeměměřické činnosti je chyba zřejmá, nebo pokud se jedná o opravu na podkladě opravy listiny..."

V návaznosti na použití pojmu „původní výsledek zeměměřické činnosti" v § 52 odst. 3 katastrální vyhlášky je vhodné zmínit, že se tímto pojmem dle § 2 odst. 1 písm. i) této vyhlášky pro její účely rozumí výsledek zeměměřických činností při obnově katastrálního operátu nebo geometrický plán, který byl podkladem pro zápis platného geometrického a polohového určení.

Aby mohla být oprava chybného geometrického a polohového určení v katastrálním operátu provedena, musí být pro to být kumulativně splněny podmínky stanovené jak v § 8 katastrálního zákona, tak § 52 odst. 3 katastrální vyhlášky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2012, č. j. 7 As 148/2011 - 95).

Krajský soud ve svém rozsudku za významné považoval, že protokol o místním šetření ze dne 9. 9. 1965 zachycuje souhlas tehdejších vlastníků s vyšetřením vlastnické hranice, jejíž evidence byla v dané věci předmětem opravy v katastru nemovitostí. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud neobjasnil, proč z pohledu právní úpravy opravy chyb v katastrálním operátu považoval tento souhlas za podstatný a jak jeho existenci posuzoval ve vztahu ke splnění podmínek pro provedení opravy v katastrálním operátu. Jestliže jej krajský soud považoval např. za písemné prohlášení vlastníků ve smyslu § 52 odst. 3 katastrální vyhlášky, bylo by třeba zhodnotit, zda z takového souhlasu skutečně vyplývá prohlášení vlastníků, že hranice nebyla jimi měněna, není sporná ani nebyla zpochybněna, a jeho časovou relevanci k opravě údajů v katastru v roce 2009. Zdejší soud pak ještě dodává, že ani samotný závěr krajského soudu a žalovaného, že v roce 1965 stěžovatel vyjádřil souhlas s vyšetřením hranice pozemků, jíž se oprava údajů v katastru v nynějším případě týká, nemá oporu ve spise tak, jak byl předložen. Ve spise je sice založen protokol o místním šetření ze dne 9. 9. 1965 společně se soupisem nemovitostí, kam stěžovatel připojil svůj podpis v kolonce „potvrzení správnosti vyšetření hranic vlastnoručním podpisem“, avšak tento stěžovatelův podpis se vztahoval k pozemkům parc. č. 890/3 (zahrada) a 890/7 (role). Stěžovatelovu pozemku parc. č. 420/1, jehož hranice byla předmětem opravy v katastrálním operátu, před přečíslováním ovšem odpovídalo parc. č. 889/1 a šlo o zastavěný pozemek, takže nejenže neodpovídá parc. č. pozemku, ale i kultura zahrada či role u pozemků parc. č. 890/3 a 890/7 napovídá o jisté nesrovnalosti. Lze shrnout, že stěžovatelův souhlas s vyšetřením hranice pozemku parc. č. 889/1 není z uvedeného soupisu patrný, jelikož stěžovatel připojil svůj podpis k pozemkům parc. č. 890/3 a 890/7.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že vzhledem k tomu, že pro opravu chyby v katastrálním operátu musí být kumulativně splněny podmínky stanovené v katastrálním zákoně a katastrální vyhlášce, je nutné žalobní námitky vypořádat zejména ve vztahu k této relevantní právní úpravě. Krajský soud v dalším řízení vázán právními názory vyslovenými zdejším soudem v tomto rozsudku znovu zhodnotí žalobní námitky týkající se souhlasu s vyšetřením hranic pozemku při technickohospodářském mapování právě ve vztahu k této právní úpravě.

Dále zdejší soud konstatuje, že ve vztahu k právní úpravě opravy geometrického a polohového určení je též nutno posoudit i žalobní námitku, že měřický náčrt č. 29 znázorňuje stavby zbudované v 80. letech 20. století. Toto stěžovatelovo tvrzení navazuje na skutečnost, kterou konstatoval již žalovaný ve svém rozhodnutí, že v katastrálním území Tušť probíhalo technickohospodářské mapování, které se stalo podkladem pro obnovu katastrálního operátu. Platnost obnoveného katastrálního operátu byla vyhlášena ke dni 1. 9. 1975. Pokud by se ukázalo, že detail C měřického náčrtu č. 29 zobrazuje i části staveb, které v době, kdy probíhalo technickohospodářské měření, neexistovaly, bylo by třeba zhodnotit, zda detail C v měřickém náčrtu č. 29 lze považovat ve smyslu § 52 odst. 3 katastrální vyhlášky za výsledek zeměměřických činností, které jsou využívány pro účely katastru, resp. za původní výsledek zeměměřické činnosti. Krajský soud tak podrobí svému hodnocení stěžovatelovo tvrzení o stavbách z 80. let, u kterého se stěžovatel dovolává stavebního povolení z roku 1982.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že geometrické plány, jichž se stěžovatel dovolává, nejsou určující pro polohové a geometrické zaměření hranice, která byla předmětem opravy v nynější věci. Geometrický plán označený jako č. zakázky 762-194-70 z roku 1970 sloužil k rozdělení pozemku parc. č. 889/2 (na pozemky parc. č. 889/2 a 889/3) a pozemku parc. č. 888/4 (na pozemky parc. č. 888/3 a 888/4). Tímto plánem byly dělením zmíněných pozemků parc. č. 889/2 a 888/4 vytvářeny pozemky nové, ale pouze v rámci hranic původních pozemků. Uvedený geometrický plán se týkal vnitřního dělení původního pozemku parc. č. 889/2 a nemohl tak jakkoli ovlivňovat jeho vnější hranici s pozemkem parc. č. 889/1, kterému dnes odpovídá stěžovatelův pozemek parc. č. 420/1. Určení vnější hranice pozemku parc. č. 889/2 již bylo předmětem katastrálního operátu z doby před vyhotovením tohoto geometrického plánu z roku 1970 a tento plán tak pro zmíněnou hranici nemohl být ani určující.

Polní náčrt č. 165, který vychází ze stejného zaměření jako výše uvedený geometrický plán č. 762-194-70 (shoduje se osoba měřiče, den zaměření i číslo zakázky 762-194-70), byl využit pro přečíslování parcel. Na jeho základě nebyl do katastrálního operátu zanášen průběh předmětné hranice, která byla předmětem opravy v nynější věci.

Geometrický plán označený jako č. zakázky 260-120Fi/94 z roku 1994 sloužil k rozdělení pozemku parc. č. 418/2 (na pozemky parc. č. 418/2, 418/3 a 418/4), pozemku parc. č. 419 (na pozemek parc. č. 419/1, 419/2 a 419/3) a určení nové hranice mezi pozemky parc. č. 418/1 a 418/4. Vnitřní dělení původního pozemku parc. č. 418/2, které je obsahem právě uvedeného plánu, se opět nemohlo žádným způsobem dotknout jeho vnější hranice s pozemkem parc. č. 420/1.

Obdobně se lze vyjádřit ke geometrickému plánu č. 310-84Fi/97 z roku 1997, který stěžovatel přiložil k žalobě a kterým byla dělena původní parcela č. 462/1 na pozemky parc. č. 462/1 až 462/7. Stejně tak platí, že protokol ze dne 28. 1. 2000, č. zakázky 359-88Fi/1999, se zabývá hranicí mezi pozemky parc. č. 888/4 dle PK a 888/2, 888/4 dle grafického přídělového plánu, ale netýká se vlastnické hranice, jejíž průběh v katastru byl předmětem opravy.

Vytyčovací protokol č. 101-1/2007 ze dne 20. 2. 2007 byl, jak správně uvedl krajský soud, vyhotoven pro účely stavebního úřadu, nikoli pro zápis skutečností do katastru. Protokol byl vyhotoven po vyhlášení platnosti obnoveného operátu katastru nemovitostí (digitální katastrální mapy), k němuž došlo dne 2. 5. 2005, ale před její opravou v důsledku nyní přezkoumávaných správních rozhodnutí. Je tak zřejmé, že zmíněný protokol již vychází z této digitální katastrální mapy. V nynější věci však digitální mapa vznikla pouze přepracováním analogové katastrální mapy do digitální podoby, aniž by došlo k dalšímu zaměřování. Pro opravu evidence vlastnické hranice v katastrálním operátu v nynější věci je ale rozhodné její určení podle dosavadních relevantních měřických podkladů, mezi ně však vytyčovací protokol ze dne 20. 2. 2007 řadit nelze. Na jeho základě ostatně ani nebyl průběh hranice v katastrálním operátu jakkoli měněn.

Nejvyšší správní soud proto nemohl přisvědčit námitce, že krajský soud nerespektoval výše uvedené geometrické plány, jichž se stěžovatel dovolával, jelikož se s nimi krajský soud vypořádal, a to způsobem, se kterým se zdejší soud ztotožnil.

Zdejší soud nenalezl ani namítané pochybení v postupu krajského soudu, který nevycházel ze stěžovatelovy argumentace odkazem na televizní reportáž. U opravy chyby v katastru nemovitostí je vždy nutno hodnotit individuální okolnosti případu a konkrétní chybu, která má být opravována, jde přitom o skutečnosti, které jsou běžně do značné míry u každé věci specifické. Tvrdil-li stěžovatel v kasační stížnosti, že reportáž pojednává o případu zcela odlišných účastníků, u nichž se jednalo též o protokol z místního šetření, lze konstatovat, že právě u takových protokolů jde typicky o specifické individuální okolnosti každého případu, jako jsou obsah protokolu a pozemky, jichž se týká, podpis na něm, okolnosti jeho vzniku atd. Podstatné je pak hodnocení relevantních okolností konkrétního posuzovaného případu, k čemuž krajský soud v nynější věci přistoupil, jakkoli se s ním Nejvyšší správní soud v některých hodnoceních neshodl. Televizní reportáž v jiné věci přitom může jen stěží objasnit, zda vzhledem ke specifickým okolnostem nynějšího případu bylo v případě stěžovatele rozhodnuto správně. Krajský soud proto dle zdejšího soudu v daném ohledu nepochybil.

V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že krajský soud nepřihlédl k protokolu o vytyčení hranice pozemku ze dne 3. 5. 2002, který je přílohou k vytyčovacímu náčrtu č. zakázky 422-38Fi/2002. Jde o podklady pro geometrický plán pro rozdělení pozemků, č. plánu 422-38Fi/2002, založený ve spise O-38/251/2003, jímž byly děleny pozemky parc. č. 420/2 a č. 462/1, dále je zde znázorněno, jak se toto dělení dotýká pozemků parc. č. 888/4 díl 3 a parc. č. 1276 díl 1 a 2. Nejvyšší správní soud konstatuje, že tento protokol stěžovatel ve svých podáních ke krajskému soudu vůbec nezmínil a poukazuje na něj až v kasační stížnosti, krajský soud tak neměl důvod se k protokolu výslovně vyjadřovat, a to i s ohledem na skutečnost, že se netýká hranice, jejíž evidence v katastrálním operátu byla předmětem opravy. Navíc v řízení o kasační stížnosti odkaz na tento plán představuje skutečnost ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s., k níž nelze přihlížet, jelikož ji stěžovatel uplatnil až poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že při předmětném technickohospodářském měření došlo k porušení směrnice Ústřední správy geodézie a kartografie, č. 23-234-6330/1965, pro místní šetření a obnovení písemných operátů evidence nemovitostí při technickohospodářském mapování. Dále namítl, že se krajský soud s touto směrnicí řádně nevypořádal. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v žalobě ke krajskému soudu ze dne 16. 4. 2010 se o této směrnici nezmiňuje. První zmínka o ní je ve stěžovatelově stanovisku k vyjádření žalovaného ze dne 20. 5. 2010, k němuž také stěžovatel přiložil část textu této směrnice a kde poukázal na konkrétní pochybení, k nimž dle jeho názoru došlo. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se k namítané směrnici ve svém rozhodnutí nevyjádřil. Zdejší soud přitom sám v dané situaci nemůže stěžovateli sdělit, proč se dle jeho názoru krajský soud k namítané směrnici meritorně nevyjadřoval, zbavil by jej tak možnosti se proti tomuto hodnocení bránit kasační stížností, což Ústavní soud považuje za nepřípustné (viz nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, publikován jako N 225/51 SbNU 807, dostupný též z http://nalus.usoud.cz). Krajský soud se proto v novém rozhodnutí vyjádří ke stěžovatelem tvrzenému porušení zmíněné směrnice, a to dle okolností případu i z pohledu, zda se jednalo o nový žalobní bod či o rozšíření stávajících a včasnosti jeho uplatnění vzhledem k § 71 odst. 2, větě druhé, a § 72 odst. 1 s. ř. s. Z důvodu, že se ke směrnici krajský soud

bude vyjadřovat, by bylo vypořádání kasačních námitek operujících s jejím porušením předčasné.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou směřující do způsobu, jak se krajský soud vypořádal s poukazem stěžovatele na místní šetření ze dne 30. 4. 2003. Stěžovatel v žalobě ke krajskému soudu uvedl, že z rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2003, č. j. O-38/251/2003, dovozuje, že v terénu probíhala měření, jejichž výsledek má být stěžovateli utajen. Zdejší soud se plně ztotožňuje s krajským soudem, že z rozhodnutí, na které odkázal stěžovatel, vyplývá jen, že při místním šetření ze dne 30. 4. 2003 bylo konstatováno, že proluka mezi domy je částečně zastavěna. O žádném měření zde není zmínka, přičemž, jak správně uvedl krajský soud, místní šetření neznamená automaticky provádění měření.

Namítané pochybení neshledal zdejší soud ani v té části rozsudku krajského soudu, kde je uvedeno, že pro rozhodování je významný právní stav k datu vydání správního rozhodnutí, přičemž závaznost údajů katastru je upravena v § 20 katastrálního zákona a mezi závaznými údaji nefiguruje výměra pozemku. Zdejší soud se přitom ztotožňuje s krajským soudem, že správní orgány měly vycházet z aktuální právní úpravy. Odkazuje-li stěžovatel na to, že dle § 8 vyhlášky č. 23/1964 Sb., kterou se provádí zákon č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, byla závazným údajem evidence nemovitostí též výměra pozemku, lze zmínit, že dle § 6 zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, byly údaje evidence nemovitostí závazné pro plánování a řízení zemědělské výroby, pro výkaznictví a statistiku o zemědělském půdním fondu a lesním fondu, pro přehledy nemovitostí vedené socialistickými organizacemi a dále byly podkladem pro sepisovaní smluv a jiných listin o nemovitostech.

Nebylo možno přisvědčit ani obecně formulované námitce, že krajský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v předchozím zrušujícím rozsudku ve věci, tj. rozsudku ze dne 10. 3. 2011, č. j. 9 As 70/2010 - 97. V tomto rozsudku zdejší soud zavázal krajský soud, aby se v dalším řízení zabýval rozhodnutím Katastrálního úřadu v Jindřichově Hradci ze dne 16. 5. 2003, č. j. OR 34/03-333, a rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 7. 2003, č. j. O-38/251/2003, což krajský soud bezezbytku splnil. Krajský soud si vyžádal příslušné správní spisy a uvedenými rozhodnutími se v novém rozsudku velmi pečlivě a přesvědčivě zabýval, když konstatoval, že těmito rozhodnutími z roku 2003 nebyla provedena žádná oprava evidence předmětné vlastnické hranice a výsledek takového řízení se nemohl promítnout do digitalizované podoby katastrální mapy. Krajský soud dále poznamenal, že řízení z roku 2003 nepředstavuje překážku věci rozhodnuté, což koresponduje s judikaturou zdejšího soudu (např. rozsudek ze dne 30. 10. 2008, č. j. 6 As 12/2008 - 73), dle které zamítnutí návrhu na opravu chyby v katastrálním operátu nebrání projednání nového návrhu téhož žadatele.

Nejvyšší správní soud se nemohl ztotožnit se stěžovatelem, který v kasační stížnosti zmínil, že krajský soud měl zrušit i rozhodnutí žalovaného z roku 2003. Žalobou před krajským soudem bylo napadeno rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2010, č. j. ZKI-O-52/251/2009, a jemu předcházející rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrálního pracoviště Třeboň, ze dne 9. 11. 2009, č. j. OR-157/2009-333-21. Jiné než

žalobou napadené rozhodnutí nebo rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, není možno dle § 78 s. ř. s. zrušit.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3, věta první, s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu